

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1159

01.06.2025 (136)

Hitler i krig: Vad hände *egentligen*?

av A.V. Schaerffenberg

Del 6

Kapitel 5: Tjeckiska och polska krutkaggar

Fyra fientligt inställda tidningar är mer att frukta än tusen bajonetter."

Napoleon Bona-
parte

Versaillesfreden som avslutade första världskriget brukar av historiker anges som den grundläggande orsaken till nästa globala konflikt. Fördraget, som undertecknades under tvång av svaga tyska politiker, var inget mindre än en legaliserad plundring av ett besegrat folk. Naturligtvis ansåg de segrande allierade att deras motiv för att gå ut i krig var rent defensiva, så den nedslagna fienden var ensam skyldig till att ha provocerat fram fientligheter. I Versailles hallar nämndes aldrig den revanchepolitik som hade dominerat Frankrike sedan förödmjukelsen vid Sedan 1871, Englands traditionella politik att kriga mot kontinentens ledande makt, oavsett vem det var, för att säkra sin egen dominans, och Rysslands önskan att ena

slavvärlden under tsaren genom att framstå som dess räddare i Serbien. Tysklands enda "brott" under förkrigstiden hade varit att bli en industriell konkurrent. Det var Tysklands nyvunna rikedom som motiverade de stora bolagens fördragsmakare 1918, när de stal Tysklands kolgruvor och lät folket frysa och svälta, och ålade dem så stora skadestånd att de dömdes till evig utarmning. Därav den ekonomiska nödvändigheten av att göra tyskarna ensamma ansvariga för "det stora kriget".

Versaillesfördraget var inget annat än ett formellt dokument som upprättades för att täcka plundringen av en besegrad fiende. De internationella brottslingar som låg bakom det förvärrade sin skurkaktighet genom att klumpa ihop en europeisk kontinent som fragmenterats genom krig och revolutioner från de avbrutna resterna av det österrikisk-ungerska kejsardömet och det kejsarliga Tyskland. I sin girighet, hämndlystnad och okunnighet delade fördragsmakarna ut hela regioner med orelaterade, ofta antitetiska folk till nya, artificiellt skapade stater. Miljontals polacker, tyskar och ungrare befann sig plötsligt i Tjeckoslovakien; fler tyskar i Polen och Litauen, med ytterligare tusentals polacker i Ungern, ungrare i Rumänien, etc., etc. Bara i Sudetenland hade 2.800.000 etniska tyskar blivit strandsatta bakom den tjeckiska gränsen, avskurna från sitt hemland och underställda en öppet fientlig, utländsk regering. Omkring 625 kvadratkilometer polskt territorium som ockuperades av mer än en kvarts miljon polacker överlämnades till Tjeckoslovakien. Ungern förlorade 7.500 kvadratkilometer territorium med 775.000 av sitt folk, likaledes utan deras samtycke.

Som jämförelse kan nämnas att om USA hade förlorat ett krig och tvingats avträda exempelvis Washington, Montana eller Idaho, med sina amerikanska befolkningar, till Kanada, eller Kalifornien, Texas och Arizona till Mexiko, skulle vårt land ha befunnit sig i en situation som liknade den som Tyskland, Polen och Ungern befann sig i efter första världskriget. Och närhelst de bosatta tyskarna, polackerna eller ungrarna protesterade mot de ofta brutala villkor som påtvingades dem, blev deras protester "hänsynslöst krossade av president Benes regering i Prag" (Chant, 5). Som general Leon DeGrelle konstaterade var det oundvikligt att en sådan här röra till slut skulle explodera i en ny internationell konflikt, med eller utan Hitler.

Från och med 1933 längtade tyskar i territorier som var avskurna från riket, där Führern hade återupprättat den nationella stoltheten, efter att återförenas med sitt hemland. I Sudetenland röstade den tyska minoriteten till mer än 90 procent för att återvända till riket i en folkomröstning som övervakades av internationella observatörer. När den tjeckiska regeringen i maj 1938 fortfarande vägrade att låta sudettyskarna återvända till sitt eget land och mobiliserade sina väpnade styrkor, hotade Hitler med att kalla in Wehrmacht. Vid det laget var han medveten om att de allierade var fast beslutna att föra krig mot honom, på ett eller annat sätt, trots alla

hans ansträngningar för internationell förståelse. Tyskland var egentligen inte redo för strid, men det var inte heller Frankrike eller England - ännu. Med sin upprustningstakt skulle de dock utgöra ett överväldigande militärt hot om bara några år. Till exempel spenderade RAF mer på upprustning än hela den tyska krigsmakten tillsammans under 1930-talet. Riket kunde bara hoppas på att lyckas försvara sig mot de allierade innan de blev för starka för att stå emot. Följaktligen informerade Führern sina befälhavare att om Sudetenlandsfrågan inte var löst den 1 oktober, skulle de inleda väpnade operationer mot Tjeckoslovakien.

När Europa balanserade på krigets bajonett var det bara en man med Benito Mussolinis personliga auktoritet och diplomatiska skicklighet som kunde rädda freden. Han sammankallade i sista stund ett krismöte med fyra stormakter i München. Han talade flytande engelska, franska och tyska och fick alla delegater att förstå att det enda sättet att undvika fientligheter var att återförena sudettyskarna med deras naturliga hemland, trots oavbruten agitation i den internationella pressen. Under tiden framställdes Edward Benes, Tjeckoslovakiens välkände ledare, över hela världen i press, journalfilmer och radioprogram som det ädla, ömkansvärda offret för fascisternas rovgirighet och de allierades hotelser. "Samtidigt", konstaterar historikern Peter Gryner ur ett sjuttioårigt perspektiv, "avgick Dr Benes, den politiskt och moraliskt svage tjeckiske presidenten, som inte hade någon krigsmoral, och flydde till Frankrike med 10.000 dollar [sovjetiska donationer] i fickan" (48).

Bara två dagar innan Wehrmacht skulle invadera Tjeckoslovakien undertecknades Münchenpakten. Duce, som hade räddat Europa från självmord, återvände till en välförtjänt hjältetriumf i Rom, och sudettyskarna återvände till sitt rike utan incidenter. Under tiden muttrade Churchill, med hänvisning till sig själv och sina medkrigshetsare i "Focus": "Vi har lidit ett totalt och odelat nederlag" (Innes, 13).

Men de förödmjukade tjeckiska politikerna lät sina frustrationer gå ut över andra utländska folk som Versaillesfördraget fortfarande lämnade under deras kontroll. Slovakierna och de ungerska rutenierna led av ett bittert förtryck och vädjade till Adolf Hitler om samma slags hjälp som han hade gett sudettyskarna. När han desutom fick veta av sin SD att tjeckerna i hemlighet byggde flygbaser för sovjetiska bombplan som kunde slå till mot tyska mål inom 30 minuter efter start, lade han beslag på Tjeckoslovakien och delade upp det i Böhmen och Mähren, namn som dessa länder hade varit kända under århundraden före Versaillesfördraget. En blick på en karta efter första världskriget visar hur denna syntetiska stat trängde djupt in på tyskt territorium som en dolkstöt för att hålla Tyskland för evigt lamslaget.

"Tjeckoslovakien" var en konstgjord skapelse av franska och brittiska politiker som inte visste någonting om den region som de skulle återskapa. I själva verket

var deras verkliga mål med att skapa Tjeckoslovakien ur tomma intet att hålla Centraleuropa i ständig oro (dvs. impotens). Hitler avvecklade omedelbart detta subversiva påfund och byggde upp det på nytt efter naturliga linjer; med andra ord fick etniskt, språkligt och kulturellt besläktade befolkningar bilda sina egna samhällen. Han gav slovakerna deras frihet under den katolske monsignoren Josef Tiso och tillät Ungern att återförenas med sina separerade landsmän i Rutenien. När de vanliga historikerna beskriver den tjeckiska krisen underlåter de nästan undantagslöst att berömma Hitler för den frihet han gav dessa icke-tyska minoriteter, inklusive polackerna i Teschen, som också tilläts återvända till sitt hemland. Den uppgörelse som han och Mussolini förhandlade fram "gav Polen den gemensamma gräns med Ungern som landet hade önskat i årtal" (Innes, 35). I april samma år marscherade polska piloter i triumf tillsammans med Luftwaffes flygare genom Madrid vid det segerrika slutet på det spanska inbördeskriget. Tragiskt nog skulle de bara fem månader senare flyga mot varandra.

Hitlers tidiga diplomatiska triumf hade varit en icke-angreppspakt med Polen 1934, som under de kommande åren följdes av hemliga förslag om en militärallians för att skydda Europa mot Sovjetunionen. I januari gjorde Reichsminister Dr. Joseph Goebbels ett personligt och mycket positivt intryck på Warszawas regeringsledare, och de två länderna närmade sig varandra märkbart. Som Watt konstaterade: "Besöket var en framgång" (325). Nästa år välkomnade marskalk Pilsudski Hermann Göring, som föreslog en militärallians mot Ryssland. Efter landets nederlag skulle Polen tilldelas hela Ukraina. En sådan tysk-polsk union skulle ha skapat en gemensam styrka som var alltför mäktig för att varken de västallierade eller Sovjetunionen skulle kunna ta itu med den, samtidigt som den skulle ha omintetgjort Churchills och hans krigshetsande likars planer.

Görings förslag var en av de stora vändpunkterna i den moderna historien. Om det hade accepterats skulle händelseförloppet ha ändrats dramatiskt och den kommunistiska kolossen ha störtats. Dessutom befann sig Sovjetunionen vid denna tid i politiskt och militärt kaos på grund av Stalins paranoidea utrensningar av högt uppsatta tjänstemän inom försvarsmakten och politbyrån. En invasion av Sovjetunionen i slutet av 1930-talet av tyska och polska styrkor skulle ha haft mycket större chans att lyckas än Operation *Barbarossa* 1941. Vid det laget var Röda armén själv redo att anfälla Tyskland. Om Pilsudski hade accepterat Görings generösa erbjudande hade Polen kunnat framstå som en verkligt betydande europeisk makt och undvika det fruktansvärda öde som väntade. I stället fortsatte marskalken att hänge sig åt det farliga spelet att spela ut tyskarna mot ryssarna, låtsades att hans land redan var Europas maktmäklare och ignorerade sitt prekära läge mellan Tredje riket och Sovjetunionen. I stället för att på ett förnuftigt sätt ställa sig på den ena statens sida mot den andra valde han att manipulera båda, och

hans land krossades mellan dem.

Trots detta fortsatte Hitler att uttrycka uppriktig beundran för både Pilsudski och det moderniserade Polen, och i maj 1935 förklarade han inför riksdagen: "Vi erkänner med de sanna nationalisternas förståelse och innerliga vänskap den polska staten som hemvist för ett stort, nationellt medvetet folk." Månaden därpå inledde tyska och polska representanter samtal som sex månader senare ledde fram till ett handelsavtal. Watt påpekade: "Detta fördrag var oerhört viktigt för Polen eftersom Tyskland var Polens överlägset viktigaste exportmarknad. Tidigare hade Tyskland kunnat orsaka avsevärd förödelse i den polska ekonomin genom att genomföra godtyckliga förändringar i tullar eller kvoter på import från Polen. Detta nya avtal gav Polen status som mest gynnad nation och redde ut ett antal ekonomiska tvister mellan de två nationerna" (327).

Dessa exemplariska relationer, tillsammans med det växande hotet från Sovjetryssland, började gradvis vinna över polackerna till att ompröva Görings föreslagna militära allians. Som en indikation på sina pro-reichska avsikter skickade Warszawas regering polska flygplan för att flyga med hans *Condor-legion* i Spanien. Bara åtta månader före krigsutbrottet sade Hitler uppriktigt till Josef Beck under den polske utrikesministerns besök i Berchtesgaden den 5 januari 1939: "Tyskland skulle vara mycket intresserat av att en starkt nationalistisk polsk stat fortsätter att existera, på grund av vad som kan hända i Ryssland ... Bortsett från detta underlättade existensen av en stark polsk armé Tysklands börda i avsevärd grad. De divisioner som Polen höll vid sin gräns mot Ryssland besparade Tyskland en liknande militär börda" (Innes, 31).

Under tiden såg sig de internationella anstiftarna - djupt frustrerade över Mussolinis seger för fred i Tjeckoslovakien - omkring efter en annan oroshärd för att åter tända fientligheterna. De fann det i Danzig. Liksom Sudetenland hade den medeltida staden skurits av från sin tyska förälder av de förhatliga bunglers i Versailles tjugo år tidigare. Dess strandsatta medborgare krävde också att få återförenas med sitt hemland, nu när det var en stolt nationalsocialistisk stat. Men de var förbundna med varandra genom den omöjliga konstruktionen med en smal korridor till den östpreussiska gränsen. Ungefär en och en halv miljon tyskar hade blivit strandsatta i Polen på grund av Versaillesfördraget.

För att lösa dilemmat i godo erbjöd sig Hitler att finansiera byggandet av en motorväg och järnväg som skulle förbinda Danzig. I utbyte mot större tillgång till den gamla tyska staden skulle dessa konstruktioner beskattas av polackerna, som också skulle driva sin egen järnväg till Danzig, där alla deras ekonomiska rättigheter skulle skyddas och bevaras. Polen skulle göra en ansenlig, löpande vinst utan att kompromissa med sin territoriella suveränitet. "I detta ögonblick", förklarade han på sexårsdagen av det nationalsocialistiska maktövertagandet, "finns det nästan

inga meningsskiljaktigheter mellan våra vänskapliga, fredliga stater om vikten av detta instrument (den tysk-polska nonaggressionspakten från 1934) ... Förra året såg vi vänskapen mellan Tyskland och Polen bevisa sitt värde som en fredsgaranti i Europas politiska liv" (Innes, 33), dvs. Polens bidrag till lösningen av den tjeckiska krisen.

Förhandlingarna om Danzig fortsatte i god anda, utan brådska, med början i oktober 1938 och Hitler var övertygad om att de skulle leda till ett ömsesidigt tillfredsställande resultat. Han blev dock obehagligt överraskad när Josef Beck kallt avvisade hans inbjudan att ansluta sig till Antikominternpakten bara elva dagar efter Berchtesgaden, där båda regeringarna var på väg mot en sådan allians. Med stöd av den samlade militära styrkan hos Tredje riket, det fascistiska Italien och det kejsarliga Japan skulle Polen ha besparats ytterligare oro för sovjetiska ambitioner vid sin ryska gräns. När den tyske utrikesambassadören besökte Warszawa för att fira femårsdagen av den tysk-polska nonaggressionspakten, vägrade polackerna att nämna Danzig och hälsade den tyska delegationen med kall formalitet.

I mars avslutade Warszawas regering alla vidare diskussioner om Danzig med ett blankt avvisande av Führerns generösa förslag, genom vilka polackerna skulle vinna så mycket ekonomiskt och särskilt militärt. Han lade fram situationen för dem genom sin ambassadör: "Det tysk-polska avtalet kunde inte överleva utan att Polen visade 'en tydlig, antisovjetisk attityd'. Polen måste förstå att man måste välja mellan Tyskland och Ryssland" (Innes, 35). Samma månad sade den tidigare så vänlige Beck till sin diplomatkollega greve Szembek: "Vi känner till den exakta gränsen för våra egna intressen ... bortom den gränsen kan Polen bara meddela ett *non possum* ('vi kan inte'; en förklaring om oförmåga; en vägran). Det är mycket enkelt: Vi skall kämpa!" Becks beslutsamhet skulle ha kommit som en chock för Hitler, som fortfarande räknade med Polen som en viktig allierad mot sovjetkommunismen, och han kunde inte ha gissat att den plötsliga förändringen i den polska inställningen hade åstadkommit av en utländsk diplomat.

William C. Bullitt, president Roosevelts hemlige agent i Europa, var en högt uppsatt regeringstjänsteman redan under Wilsonadministrationen 1919, då han förespråkade ett amerikanskt erkännande av Sovjetunionen. Hans rekommendation avvisades av hela kongressen, efter att kongressens utredningar avslöjat att Sovjetunionen inte var något annat än ett blodigt tyranni som påtvingats det ryska folket av internationella judiska gangsters. Han blev nedslagen av en sådan dom och lämnade politiken, men återinsattes av F.D.R. som USA:s första ambassadör i Sovjetunionen efter erkännandet av Sovjetunionen, Roosevelts första internationella åtgärd efter att ha tillträtt som president. Bullitts prokommunism på hög nivå och intolerans mot fascism gjorde honom till ett av judarnas mest värdefulla

verktyg för att avveckla normala relationer mellan icke-judiska nationer.

Han reste genom Östeuropa och använde sin naturliga diplomatiska förmåga och sina imponerande referenser som presidentens personliga representant för att överväldiga polska tjänstemän. Bullitt uppmanade dem att tvinga ner tyskarna i Danzig. Krig måste oundvikligen komma, men då skulle Storbritannien och Frankrike invadera riket från väst, med Führern fångad i mitten. Polen skulle få resten av östra Tyskland i sin del av uppgörelsen. Allt polackerna behövde göra var att provocera Hitler till anfall och sedan hålla honom stången tillräckligt länge för att britterna och fransmännen skulle kunna komma till deras undsättning. Warszawas naiva ledare var förblindade av detta genomskinliga bedrägeri på grund av girighet och arrogans och spelade ut sitt lands existens på utländska politikers försäkringar, för vilka Polen inte var något annat än ett led i det krig som de var fast beslutna att underblåsa någonstans, på något sätt.

Efter att ha sått fröet till en konflikt i Polen slingrade sig Bullitt vidare till Frankrike, där han på samma sätt försäkrade franska tjänstemän om att USA skulle backa upp varje krig de förde mot Tyskland. Inom loppet av ett år, när hans land var nedkämpat av Wehrmacht, sände Frankrikes premiärminister Eduard Deladier ut sin berömda vädjan till Amerika och bad om de "moln av stridsflygplan" som Bullitt hade utlovat. En vecka senare gick tyskarna in i Paris.

Bullitt fortsatte till London, där han träffade den brittiske premiärministern. År 1941, kort före sin död i cancer och mitt under Europas andra brodermordskrig, erkände Neville Chamberlain att "England aldrig skulle ha gått ut i krig mot Polen utan Bullitts och judarnas ständiga påtryckningar" (Forrestal, 178). Chamberlain var ingen vän av Tredje riket, men han ville uppriktigt undvika krig, åtminstone för tillfället, och vinna tid tills Storbritanniens väpnade styrkor var tillräckligt uppbyggda för att utmana Wehrmacht. Han hade blivit lurad av Ian Colvin, en våldsamt tyskfientlig journalist på *News Chronicle*. Colvin var ansvarig för att på egen hand ha ändrat den brittiska polska politiken genom att den 29 mars ljuga för premiärministern om att Führern var beredd att anfalla Polen så snart som möjligt med en förutbestämd plan. "Men beredskapsplanen (Hitlers *fall vit*) aktiverades nu till följd av den brittiska garantin" att kämpa för Polen (Irving, *Goebbels*, s.293). Genom detta bedrägeri fick Colvin "balansen att tippa över till krig".

De västerländska "demokratierna" hade gjort klart för Hitler att de var fast beslutna att föra krig mot honom, men han hoppades ändå att det skulle kunna skjutas upp så länge som möjligt. Om fientligheterna ändå måste komma, föredrog han dem på sina egna villkor, när Tyskland hade störst chans att lyckas. Eftersom de allierades upprustning pågick i full fart arbetade tiden emot honom. Till exempel, 1939, året då kriget började, spenderade den franska regeringen mer pengar än Tyskland på krigsmateriel, medan dess stora flygvapen fick mer pengar

än Hermann Görings Luftwaffe. Från och med februari 1934 spenderade Paris, enligt den amerikanske journalisten Douglas Brinkley, en miljard franc årligen enbart för sitt flygvapen (68). Fem år senare hade man över 3.000 flygplan, vilket var något mindre än Luftwaffe, men tillsammans med de polska, holländska och brittiska flygvapnen skulle tyskarna vara minst tre gånger så många i luften. Sammanlagt uppgick arméreserverna i Polen, Nederländerna, Frankrike och Storbritannien till cirka tio miljoner man, vilket var fem gånger fler än de tyska reserverna. Till sjöss hade de allierade tjugo gånger så många krigsfartyg som Kriegsmarine.

Hitler var väl medveten om det överhängande hotet mot sitt lands existens som utgjordes av de rasande beväpnade allierade och fortsatte att erbjuda polackerna rättvisa uppgörelser. Deras envishet hade vid det här laget blivit outhärdlig, till och med för briter och fransmän (som hade börjat tvivla på Bullitts inofficiella löften om amerikansk militär hjälp), så sent som den 27 och 29 augusti - bokstavligen dagar före krigsutbrottet. De uppmanade Warszawa att förhandla med Hitler, men polackerna vägrade hårdnackat och litade på Bullitts konfidentiella försäkringar. Samma månad, när den franske ambassadören föreslog att de skulle tillåta sovjetiska väpnade styrkor på deras mark för att försvara Polen, svarade marskalk Edward Rydz-Smigly, den polske överbefälhavaren: "Med tyskarna skulle vi riskera att förlora vår frihet. Med ryssarna skulle vi förlora vår själ" (Innes, 60). Genom att ge efter för Bullitts sirensång skulle de förlora båda.

Några dagar senare försökte Führern avvärja en kris genom att begära återupptagande av direkta samtal med den polske utrikesministern. Han sade till den brittiske ambassadören Sir Neville Henderson: "Under dessa omständigheter samtycker den tyska regeringen till att acceptera den brittiska regeringens erbjudande om sina goda tjänster för att säkra avsändandet till Berlin av en polsk emissarie med fulla befogenheter. De räknar med att detta sändebud ska anlända onsdagen den 30 augusti" (Innes, 82). Istället lät Beck tyskarna vänta i två hela dagar utan att ge dem något svar och flög sedan till London, där han och hans diplomatiska kollega, greve Edward Raczynski, undertecknade en pakt om ömsesidigt bistånd med den brittiske utrikesministern Lord Halifax. Avtalet garanterade Englands väpnade ingripande om Polen angreps "av någon utländsk fiende", även om Tyskland ensamt nämdes i ett hemligt protokoll som inte avslöjades förrän efter kriget.

Först när Führern nästa dag läste i tidningarna om Becks egenmäktiga förakt för förhandlingar av något slag fick han veta vad som hade hänt. Detta exempellösa tillbakavisande av ett grannlands valda ledare mitt under en fredsansökan var en avsiktlig provokation som omedelbart följdes av polsk mobilisering och militära manövrer nära den tyska gränsen - allt för att skrämma Hitler till anfall. Han erinrade sig sex år senare, i sitt testamente: "Så sent som tre dagar före utbrottet av

det tysk-polska kriget föreslog jag den brittiske ambassadören i Berlin en lösning på det tysk-polska problemet som liknar problemet med Saarområdet, under internationell kontroll. Detta erbjudande kan inte bortförklaras. Det avvisades endast därför att de ansvariga kretsarna inom engelsk politik ville ha kriget, delvis på grund av förväntningar om affärsmässiga fördelar, delvis på grund av propaganda från den internationella judendomen."

Redan i januari förra året, när polackernas stämning mot Tyskland började surna, anförtrorde Ribbentrop sina diplomatiska kollegor under återresan till Berlin: "Från och med nu har vi bara ett handlingsalternativ om vi vill undkomma den territoriella inringningen, och det är att komma överens med ryssarna" (Innes, 33). Hitler å sin sida ville inte låta sig omringas av fiender. Han behövde överflygla dem på diplomatisk väg innan skottlossningen började. Som han sade till Jacob Burckhardt, den schweiziske kommissionären för Nationernas Förbund i Danzig: "Allt jag företar mig är riktat mot Sovjetunionen. Om västvärlden är för dum och blind för att förstå detta, blir jag tvungen att komma överens med ryssarna." Följaktligen chockade han den 23 augusti världen (inklusive sina egna NSDAP-kamrater, av vilka några avgick i protest) genom att ingå en icke-angreppspakt med Sovjetunionen. Det var ett drastiskt steg som tvingades på honom av de västliga demokratierna som tvingade honom att förhindra utvecklingen av en andra front genom att normalisera relationerna med Ryssland.

Han förklarade i ett riksdagstal nästan två år senare, medan hans legioner rullade in i Sovjetunionen: "Det var därför endast med yttersta svårighet som jag i augusti 1939 förmådde mig att skicka min utrikesminister till Moskva för att där försöka motsätta mig den brittiska inringningspolitiken mot Tyskland." Genom att göra detta slog han Frankrike och England i deras eget spel om diplomati med höga insatser. Båda hade ivrigt uppvaktat Stalin för en allians mot Tredje riket, men Marshall föredrog ett tillfälligt fördrag med Tyskland som skulle ge honom viktig tid för att slutföra sin egen upprustning.

Röda arméns marskalk Stephanis uttryckte det så här: "Pakten mellan Sovjetunionen och Hitlertyskland är bara tillfällig. Vi kommer inte att låta den vara särskilt länge". Han fick medhåll av marskalk Vorsolov, som sade: "Tyskarna får inte få någon aning om att vi förbereder oss för att hugga dem i ryggen medan de är upptagna med att bekämpa fransmännen, annars kan de ändra sin allmänna plan och anfalla oss". Inget av detta skulle ha förvånat Hitler, som redan vid författandet av *Mein Kampf* 1925 skrev: "Rysslands nuvarande härskare har ingen aning om att på ett hedervärt sätt ingå en allians, än mindre att följa en" (Vol. 2, kap. XIV). Han drog med rätta slutsatsen: "Tyskland är idag bolsjevismens nästa stora krigsmål."

När kriget mot Sovjetunionen inleddes "verkar Hitler knappt ha hunnit före Sta-

lin", enligt Russell H.S. Stolfi, professor i historia vid U.S. Naval Postgraduate School i Monterey, Kalifornien. "Nyligen publicerade bevis och särskilt effektiva argument visar att Stalin påbörjade en massiv utplacering av sovjetiska styrkor till den västra gränsen tidigt i juni 1941. Bevisen stöder uppfattningen att Stalin hade för avsikt att använda de styrkor som koncentrerats i väst så snabbt som möjligt, troligen i mitten av juli 1941, för ett sovjetiskt Barbarossa. Uttalanden från fångar stöder också uppfattningen att Sovjetunionen hade för avsikt att angripa Tyskland under 1941. Den extraordinära utplaceringen av de sovjetiska styrkorna på den västra gränsen förklaras bäst som en offensiv utplacering för en attack med full mobilisering av extremt kraftfulla styrkor som samlats där för detta ändamål" (Michaels, 21).

Horst Slesina, en veteran från Operation *Barbarossas* första dagar, bevitnade personligen Sovjets förberedelser för invasionen av Europa. "För första gången", minns han kampanjens tidigaste dagar, "får vi veta detaljerna om det fruktansvärda hot mot vårt fosterland och hela Europa som den sovjetiska arméns framryckning utgör. Vi ser av Sovjetunionens diplomatiska och militära spel - och Stalins och Molotovs skamlösa krav - att cheferna i Kreml tror att deras timme har kommit. Förhandlingarna med England, de sovjetiska styrkornas framryckning till Tysklands, Finlands, Ungerns och Rumäniens gränser eliminerar de sista tvivlen på Sovjets avsikter. Bolsjevismen är redo att starta marschen mot världsrevolutionen med en attack mot Tyskland ... När de första (tyska) infanteristerna kom till öst, lastades av och avancerade till gränsen för ett tag sedan, såg vi gigantiska kolonner av ryssar komma upp, som byggde sina positioner allt närmare den tyska gränsen ... De skapade ett tätt nätverk vid den tyska gränsen bakom vilket gigantiska, ändlösa kolonner genomförde en av de mest massiva mobiliseringarna i krigshistorien" (8-11).

Efter kriget erkände major Koskov, Röda arméns befälhavare för 24:e infanteriregementet i 44:e infanteridivisionen, att "ryssarna skulle ha anfällt Tyskland på eget bevåg senast om två eller tre veckor" (Johnson, 36). Medan riket och Ryssland fortfarande levde i fred skröt Stalin inför avgångseleverna vid militärakademin i Frunze den 5 maj 1941: "Vi kan börja kriget mot Tyskland inom de närmaste två månaderna. Nu när vi är starka måste vi gå från försvar till attack." Enligt Daniel Michaels, översättare till ryska vid det amerikanska försvarsdepartementet, "uppskattar ryska analytiker att tyskarna inledde sitt förebyggande anfall två eller fyra veckor före Sovjets planerade anfall" (20).

Men för tillfället behövde Hitler en överenskommelse, om än tillfällig, med Sovjetunionen för att undvika ett tvåfrontskrig; för att hålla den ryska björnen på armlängds avstånd, om än bara tillfälligt. Han försökte också fånga de västallierade i deras eget fördrag med Warszawa, som slöts den 25 augusti. Enligt detta

fördrag skulle Storbritannien och Frankrike förklara krig mot "vem som helst" som invaderade Polen; även om Tyskland uppenbarligen var tänkt som en potentiell angripare nämndes landet inte vid namn, åtminstone inte offentligt. Om Tyskland och Ryssland invaderade Polen var de allierade enligt sitt eget fördrag skyldiga att förklara krig mot båda de angripande länderna, något som han visste att de aldrig skulle kunna göra.

När kriget väl kom till Polen visade dock demokratierna hela vidden av sitt hyckleri genom att selektivt förklara krig mot Tredje riket, men avstod från en liknande förklaring mot Sovjetunionen, vars trupper gick in på polskt territorium två veckor senare. Utsikten att England och Frankrike skulle tvingas ta sig an både Tyskland och Ryssland var för mycket för dem. Även om de inte avstod från att förklara krig mot Tyskland, eftersom de var hedersbundna att agera på samma sätt mot Sovjetunionen, avslöjade de åtminstone sin grundläggande oärlighet inför hela historien.

Naturligtvis hade de aldrig för avsikt att komma till Polens undsättning, vilket i vilket fall som helst var en självklar omöjlighet. Polackerna kämpade tappert och ihärdigt med allt de hade i övertygelsen om att britterna och fransmännen skulle leva upp till sina svurna löften och invadera Tyskland västerifrån. Det var denna starka tro på sina avlägsna allierade som inspirerade det polska försvaret av landets huvudstad, även efter att ett sådant motstånd, hur beslutsamt det än var, hade blivit lika meningslöst som det var tragiskt. De västerländska "demokratierna" förrådde polackerna, som de cyniskt betraktade som inget annat än kanonmat för sina antinazistiska agendor. Deras verkliga inställning uttrycktes av Winston Churchill efter Polens kapitulation, det land som han offentligt framställde som "den heroiska försvararen av rätt och godhet mot de nazistiska horderna". Bitter efter polackernas nederlag avfärdade han dem föraktfullt som "dumma pollacker, som inte visste hur man skulle slåss". Det var det enda tack de fick för att de levererade det krig som Churchill m.fl. krävde och fick av dem.

NSDAP / AO är världens största leverantör av nationalsocialistiska propaganda!

**Tryckta och online tidskrifter på många språk
Hundratals böcker på över ett dussin språk
Över 300 webbsidor på dussintals språk**

**SS Defender
against Bolshevism**
by Reichsführer SS Heinrich Himmler
**FOR-DANMARK!
MOD BOLJEVISMEN!**
Translated from the SS Original

**The Poisonous
Mushroom**
by Julius Streicher
Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

**Hitler
in Italy**
by Heinrich Hoffmann
**HITLER
in ITALIEN**
English / German / Deutsch / English

**SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family**

**Theodor Fritsch
The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild
English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**